

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Aleše Sabola a soudců Mgr. Jaromíra Sklenáře a Mgr. Libora Zhřívála, ve věci žalobce: **Kaufland Česká republika, v.o.s.**, se sídlem v Praze 3, Prokopova 15, zast. JUDr. Ing. Igorem Kremlou, advokátem v Praze 4, Pod Višňovkou 25, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra, generální ředitelství Hasičského záchranného sboru České republiky**, se sídlem v Praze 4, Kloknerova 26, o žalobě proti rozhodnutí generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 23.7.2008, čj. MV-47467-2/PO-2008,

t a k t o :

- I. Žaloba se z a m í t á .
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí generálního ředitele Hasičského záchranného sboru České republiky ze dne 23.7.2008, čj. MV-47467-2/PO-2008, kterým bylo na základě odvolání žalobce změněno rozhodnutí Hasičského záchranného sboru Zlínského kraje ze dne 12.5.2008, čj. HSZL-616-10/ISPD-2007, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 80 000 Kč za naplnění skutkových podstat správních deliktů uvedených v ust. § 76 odst. 1 písm. i), f) zákona č. 133/1985 Sb., o požární ochraně (dále také jako zákon), tak, že výše pokuty byla stanovena v částce 70 000 Kč. Z výrokové části bodu 3 vypustil slova „pro odvod kouře a tepla“ a z odůvodnění vypustil na str. 6, řádek první odvoláním napadeného rozhodnutí slova „pro odvod kouře a tepla“ a odstavec druhý, na str. 7 předposlední a poslední odstavec textu, na str. 8 pak odstavec první, druhý a třetí.

Správním orgánem prvního stupně byla žalobci uložena pokuta za nesplnění povinnosti podat písemnou zprávu o odstranění závad (ust. 31 odst. 2 zákona), za nezabezpečení provozuschopnosti požárně bezpečnostního zařízení pro omezení šíření požáru – požárních dveří (ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona, za nepředložení platného dokladu o provozuschopnosti instalovaných požárně bezpečnostních zařízení pro požární signalizaci, pro odvod kouře a tepla, pro omezení šíření požáru-požárních ucpávek a zařízení pro zásobování požární vodou (ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona a § 7 vyhlášky č. 246/2001 Sb., o stanovení podmínek požární bezpečnosti a výkonu státního dozoru) a za nezabezpečení provozuschopnosti systému stabilního hasícího zařízení – sprinklerů (ust. § 5 odst. 1 písm. a) zákona).

Žalovaný v odvolacím řízení vycházel z ust. § 10 odst. 2 shora uvedené vyhlášky a dospěl k závěru, že žalobce neporušil povinnost předložit platný doklad o provozuschopnosti instalovaných požárně bezpečnostních zařízení pro odvod kouře a tepla, a z tohoto důvodu pokutu uloženou správním orgánem prvního stupně snížil. Pokud správní orgán prvního stupně ve svém rozhodnutí vycházel z vědomého porušení zákona spočívajícího zejména v instalaci ocelové konstrukce bezpečnostní zábrany bránící správné funkci požárního uzávěru a provozním odpojení stabilního hasícího zařízení bez provedení jiných preventivních opatření, žalovaný tato zjištění doplnil o závěr, že instalací ocelové konstrukce bezpečnostní zábrany došlo k tomu, že nosník konstrukce omezoval funkční uzavírání dveří, což muselo být všem patrné, přitom takové opatření muselo být provedeno s vědomím, že samočinné, správné a funkční uzavření požárních dveří bude znemožněno.

Žalobce v žalobě namítl nepřezkoumatelnost a nezákonnost žalobou napadeného rozhodnutí. Žalovaný se nezabýval závažností protiprávního jednání žalobce, pouze odkázal na rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Žalovaný se nijak „nevypořádal s tím, které konkrétní závěry správního orgánu považoval za správné, pokud jde o závažnost protiprávního jednání žalobce“, takový postup by byl na místě zejména v případě změny prvostupňového rozhodnutí. Žalovaný se nevypořádal s tím, zdali jím vypuštěné závěry správního orgánu prvního stupně měly vliv na posouzení závažnosti žalobcova jednání. Žalované rozhodnutí je nepřezkoumatelné, neboť žalovaný neuvedl, jakou dobu trvání správního deliktu vzal za prokázanou, je-li ukládána pokuta za více správních deliktů, je nutné hodnotit dobu trvání jednotlivých správních deliktů. Žalovaný se nezabýval rozsahem způsobené škody, ačkoliv to žalobce namítl v odvolání, ohledně rozsahu škody nejsou v žalobou napadeném rozhodnutí uvedeny žádné úvahy. Žalovaný nezdůvodnil změnu odvoláním napadeného rozhodnutí. Oporu v provedeném dokazování nemá tvrzení žalovaného, že instalace ocelové zábrany měla být provedena s vědomím znemožnění správného a funkčního uzavření požárních dveří. Žalovaný se v rozhodnutí nezabýval konkrétní výší uložené pokuty, z napadeného rozhodnutí nelze zjistit jaký je charakter zjištěných nedostatků a jak žalovaný tento charakter hodnotil, není zřejmé, jak hodnotil skutečnost, že se jedná o objekt, kde s pohybuje velké množství osob. Žalovaný neodstranil ani pochybnosti o počtu zjištěných správních deliktů.

Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl žalobu zamítnout, přitom setrval na skutkových a právních závěrech uvedených v žalobou napadeném rozhodnutí.

Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, v mezích uplatněných žalobních bodů podle ust. § 75 odst. 2 soudního řádu správního, a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

Podle ust. § 76 odst. 6 zákona se při stanovení výše pokuty se přihlíží zejména k závažnosti a době trvání protiprávního jednání a k rozsahu způsobené škody.

Žalobce nezpochybnil vlastní skutková zjištění správního orgánu učiněná při kontrole. Žaloba se týká zásadně hodnocení kritérií rozhodných pro stanovení výše pokuty, resp. formy žalobou napadeného rozhodnutí a jeho přezkoumatelnosti. Žalobou jsou žalovanému vytýkány také procesní vady spočívající v nesprávném postupu žalovaného v odvolacím řízení.

Soud při posuzování žalobních námitek tvrdících nepřezkoumatelnost žalovaného rozhodnutí vycházel z toho, že stanovení výše pokuty je výsledkem správního uvážení, jehož užití je právem i povinností správního orgánu. Úkolem soudu není nahradit správní orgán v jeho odborné dozorové kompetenci ani nahradit správní uvážení uvážením soudním, ale naopak posoudit, zda se správní orgán v napadeném rozhodnutí dostatečně vypořádal se zjištěným skutkovým stavem, resp. zda řádně a úplně zjistil skutkový stav, a zda tam, kde se jeho rozhodnutí opíralo o správní uvážení, nedošlo k vybočení z mezí a hledisek stanovených zákonem. Každé správní uvážení má své meze, vyplývající v první řadě z ústavních principů zákazu libovůle, principu rovnosti, zákazu diskriminace, příkazu zachovávat lidskou důstojnost, principu proporcionality atd. Dodržení těchto mezí podléhá soudnímu přezkumu. Správní orgán je povinen při stanovení výše pokuty přihlídnout k povaze protiprávního jednání a k rozsahu jeho následků. Pod tato dvě hlavní kritéria spadá velké množství dílčích kritérií, na základě kterých by měl správní orgán výši sankce určit. Správní orgán proto tak nemusí učinit vyčerpávajícím způsobem a zmínit každé kritérium a podkritérium, stačí když své rozhodnutí posoudí na základě kritérií, pro danou věc určujících, a to způsobem, aby toto správní uvážení bylo přezkoumatelné.

K obecné námitce, že se žalovaný nezabýval závažností protiprávního jednání žalobce soud uvádí, že žalovaný se otázkou závažnosti žalobcova jednání zabýval na straně 4 svého rozhodnutí. Správní orgán rozhodující o odvolání posuzuje odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně i z hlediska jeho přesvědčivosti a podloženosti zjištěným skutkovým stavem. Pokud odůvodnění shledá správným, nic nebrání tomu, aby na toto odůvodnění odkázal. Z hlediska soudního přezkumu a zejména z hlediska srozumitelnosti odůvodnění rozhodnutí účastníkům řízení je zásadní, zdali toto odůvodnění pokrývá všechny námitky vznesené v odvolání. Takový postup je výrazem principu jednoty správního řízení probíhajícího v téže věci po celou dobu trvání řízení od jeho zahájení až do doby vydání konečného rozhodnutí. Není tedy vyloučeno, aby v odvolacím řízení bylo odkázáno na odůvodnění prvostupňového rozhodnutí jako na rozhodnutí správné. Pokud tedy žalobce v odvolání namítl, že závažnost protiprávního jednání v prvním stupni hodnocena nebyla, je z odůvodnění žalovaného zřejmé, že žalovaný s tímto tvrzením nesouhlasí a rovnou odkazuje na hodnocení provedené v prvostupňovém rozhodnutí, s nímž se také ztotožňuje. Takové vypořádání odvolací námitky považuje soud za naprosto dostačující. Soud pak odkazuje na stranu 9 rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, zejména na deklaraci možných následků jednání žalobce. Z tohoto výčtu se závažnost jednání žalobce zcela zjevně podává, žalobce s těmito závěry ani nijak nepolemizuje. Není důvodné tvrzení žalobce, že se žalovaný nevypořádal s tím, které závěry správního orgánu prvního stupně považuje za správné. Z žalovaného rozhodnutí je postoj žalovaného zcela zjevný a pochopitelný. Žalobce ani sám

neuvádí, jaké tvrzení správního orgánu prvního stupně mělo být zpochybněno, jeho žalobní námitka je zcela obecná. Zcela pregnantně žalovaný vysvětlil, proč část výroku a odůvodnění z jím přezkoumávaného rozhodnutí odstranil, je také zcela zjevné, že z tohoto důvodu snížil uloženou pokutu. Pokud žalobce v odvolání obecně namítl, že se správní orgán prvního stupně nezabýval dobou trvání protiprávního jednání, žalovaný se i s touto námitkou v rozhodnutí o odvolání vypořádal formou odkazu na prvostupňové rozhodnutí. Z žalovaného rozhodnutí se potom podává, že trvání protiprávního jednání bylo hodnoceno zejména u jednání spočívajícího v tom, že ke dni 11.6.2007 nebyly předloženy doklady o provádění měsíčních periodických kontrol za rok 2007, nepochybně se tedy jednalo o stav trvající nejméně 5 měsíců. Ani s tímto závěrem žalovaný nepolemizuje (ze str. 6 prvostupňového rozhodnutí se doba trvání správního deliktu jednoznačně podává). Z odůvodnění rozhodnutí musí být zřejmé, v jakých případech byla doba trvání správního deliktu skutečností rozhodnou pro úvahu o výši pokuty. V některých případech doba trvání není objektivně zjištělná, popř. nehraje z pohledu možných následků deliktního jednání žádnou roli. Z rozhodnutí žalovaného je zřejmé, v jakých případech byla doba trvání rozhodná, tento závěr po věcné stránce žalobce nezpochybňuje, nečinil tak ani v odvolání. S jeho obecnou námitkou se žalovaný řádně vypořádal, z rozhodnutí je zřejmé, v jakých případech bylo k době trvání správního deliktu přihlédnuto.

Kriterium rozsahu způsobené škody hodnotil správní orgán prvního stupně, soud se s tímto hodnocením ztotožnil. Nesprávné posouzení tohoto kritéria žalobce v odvolání ze dne 20.5.2008 nenamítal, jeho námitku o nez hodnocení tohoto kritéria žalovaným soud neshledal důvodnou. V rozporu se skutečností je potom tvrzení žalobce, že úvahy o výši škody neobsahovalo ani rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Přezkoumatelná a přiléhavá je i úvaha správních orgánů o vědomém zabránění správné funkce požárního uzávěru a provozním odpojení stabilního hasícího zařízení. Závěr o vědomém porušení předpisů o požární ochraně je podložen obsahem správního spisu (viz zápis o tematické požární ochraně ze dne 29.6.2007, čj. HSZL-15-2/3-SPD-KČ-2007, zejména body 10.1.2., 10.2.6.). Nepochybně byl vědomě instalován nosník ocelové zábrany, vědomě muselo např. také dojít k uzavření přítoku vody do podzemní nádrže. Žalobce pak v žalobě netvrdil skutečnosti, které by taková zjištění vyvracely.

Žalovaný odkázal na hodnocení kritérií, z nichž správní orgán prvního stupně vycházel při stanovení výše pokuty, reagoval tak na námitku žalobce, že hledisko rozsahu zjištěných nedostatků a míra závažnosti porušení povinností není žádným způsobem rozvedena. Odkaz na prvostupňové rozhodnutí byl zcela případný, soud žalobce odkazuje na toto rozhodnutí odkazuje také, zejména na jeho str. 8 a 9. Rozsah a míra závažnosti porušení povinností žalobcem jsou v tomto rozhodnutí důkladně popsány. Z rozhodnutí je zřejmé, že se žalovaný odkazem na toto hodnocení ztotožnil i s výší uložené pokuty. Ačkoliv v žalovaném rozhodnutí se samotnou výší výslovně nezabývá, je z rozhodnutí zřejmé, že výši pokuty neshledal nepřiměřenou. Soud tento nedostatek (s poukazem na pregnantnost rozhodnutí správního orgánu prvního stupně), nepovažoval za důvod nepřezkoumatelnosti žalovaného rozhodnutí. Z prvostupňového rozhodnutí jsou zřejmé jednotlivé skutky, v nichž je spatřováno naplnění skutkové podstaty správních deliktů. Rozpor mezi výrokiem a odůvodněním rozhodnutí správního orgánu prvního stupně soud neshledal, žalovaný správně odvolací námitku takovou vadu tvrdící neshledal důvodnou. Soud s ohledem na výše uvedené skutečnosti dospěl k závěru, že úvaha správních orgánů o skutečnostech rozhodných pro stanovení výše pokuty i o výši samotné je přezkoumatelná, přitom meze správního uvážení nebyly překročeny. Výše pokuty, která byla uložena v dolní polovině zákonné sazby, není zjevně nepřiměřená a odpovídá zjištěnému skutkovému stavu věci. V posuzovaném případě

jsou úvahy žalovaného v rozhodnutí popsány natolik dostatečně a konkrétně, že lze dodržení zákonných kritérií stanovených pro úvahu o výši pokuty přezkoumat.

S ohledem na výše uvedené skutečnosti soud žalobu jako nedůvodnou podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Ve věci soud rozhodl bez jednání neboť účastníci řízení s takovým postupem vyslovili souhlas (ust. § 51 odst. 1 s.ř.s.).

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. a contrario, i když byl žalovaný ve věci úspěšný, žádné náklady řízení mu nevznikly, a proto soud rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u ě n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost za podmínek uvedených v ustanovení § 102 a násl. s.ř.s., a to ve lhůtě do dvou týdnů po doručení tohoto rozsudku. Kasační stížnost se podává u Městského soudu v Praze, rozhoduje o ní Nejvyšší správní soud.

V Praze dne 30. července 2010

Mgr. Aleš Sabol
předseda senátu